

Chuyện Nhà

Trọng Huân

Nhà tôi căn nhà nhỏ nhỏ, trong cái ngõ nhỏ nhỏ, ... thanh bình. Diện tích cả thảy ba chục mét vuông. Tôi yêu nó lắm. Còn vợ cứ căn nhắc: nhà nhỏ, đất chật. Đại ý xa xôi, anh chồng đụp... nên nhà yên tĩnh đẹp. Tôi bực. Rồi lần la đi tìm để mua nhà rộng. Một lần tìm được cái nhà, nhà đất rộng, 100 mét vuông, trông ra ngõ rộng, đông người ồn ào qua lại, giá lại rẻ, bán căn nhà chật của tôi đi, mua cái nhà rộng, còn dôi ra dăm cây vàng.

Vợ tôi phấn khởi ra mặt, đi khoe hết lượt bạn bè, lại tổ chức hai bữa khao, một cơ quan và một bạn đại học - khao bún và ốc luộc. Sau bữa ốc luộc, cả lũ kéo ra đầu ngõ ăn kem. Lúc ra ngồi quán, có con mẹ cứ ngoáy tôi cười cười bả lả.

Tôi nghĩ bụng, con mẹ này nó nhìn mình kiểu gì nhỉ? Ừ, như cái kiểu liếc mắt tổng tình. Trông mắt kia, đi quá! Người kia, toàn thịt. Ui, cái bụng, cái bụng hở ra đằng sườn trắng nhơn, trắng nhơn nhơn. Con mẹ nà dòng này, cỡ bao nhiêu tuổi? Ừ, càng trông càng ra xấu. Mà sao nó bôi trát lấm son phấn thế. Chắc quá chăm đi siêu thị, rước về toàn đồ quá đắt rẻ, hàng khuyến mại, hàng giả, nên bôi trát tợn.

Cái mũi của con mẹ này, đúng là mũi sữa, mũi mĩ viện, to gồ ra như mũi anh chàng diễn viên Quang Thắng. Cái mặt nà dòng với cái mũi to Quang Thắng, không hợp tẹo nào. Tây chả ra tây, ta chả ra ta. Đắp chiếc mũi này chắc tốn tới trăm triệu. Tốn trăm triệu được cái mặt xấu. Rõ đắt.

Nó cứ nhìn tôi, liếc mãi... Eo ơi, nó lại còn hút thuốc. Đàn bà hút thuốc, trông chả duyên. Kia, nó lại nhìn tôi cười và cười thở ra đằng mũi khói.

Về nhà tôi lên gác. Qua cửa sổ ngoáy sang nhà hàng xóm. Quái... lại thấy con mẹ nà dòng kia. Hóa ra nó là hàng xóm.

Nhà này to và rộng, trông thẳng sang nhà tôi. Sao nhà ấy đông khách thế, toàn gái xinh, trai trẻ, dập diu đến đi.

- Chắc nhà này kinh doanh to, giao dịch rộng.

Vợ tôi bảo vậy và phấn khởi ra mặt. Nhà gần hàng xóm kinh doanh, con cái học được. Người ta bảo, gần đèn thì rạng. Một lần tôi vô tình tôi bắt gặp, hai ông kễnh con tôi nghen nghen nhìn sang nhà ấy. Bị bộ bắt gặp, hai đứa tên tò lảng nhanh.

Ở được một tháng tôi phát hiện ra, nhà này là cửa hàng bóp, kinh doanh gái. Thế có bỏ mẹ không. Nhà tôi, hai thằng con trai đang lớn. Cái ấy... buổi sáng cứ ... ấy lên. Nay ngay nhà bên, kinh doanh khoản kia, con cái nó học tập, thi.... Từ khi phát hiện ra vậy, buổi khuya rồi, vợ tôi luôn kiểm tra khóa cửa chưa và bao giờ cũng rút đám chìa khóa cất đi. Có lẽ vợ tôi sợ, tôi mò sang nhà hàng xóm chơi thăm chẳng?

Con mẹ hàng xóm này rất lạ, rất hay chõ sang nhà tôi cười vu vơ. Lại còn cái kiểu làm quen nữa. Có hôm sáng dắt xe đi làm, nó chặn ngay đầu xe tôi, hỏi cười, làm quen:

- Anh đi đâu đấy?

Sáng đi làm, chứ còn đi đâu. Đúng là ám! Chẳng nhẽ mới bánh mắt ra đã đi chơi gái.

Vô duyên quá! Làm quen vô duyên quá!

Quen hàng xóm rồi, con mẹ nà dòng hay lần la sang nhà tôi. Lúc thì sang xin lửa, lúc thì sang hỏi xin dầu hỏa, bảo là nhà có đứa bị trẹo chân, xin dầu để bóp. Giờ ai dùng đèn dầu mà xin. Vợ tôi điên lắm, nhưng muốn giữ hòa khí làng giềng, chỉ cười nhạt, nói mấy câu vu vơ, cốt sao nhanh chóng tổng con mẹ hàng xóm ra khỏi nhà.

Có bạn nó vừa sang, vợ tôi chặn cửa, hỏi liền:

- Chị sang mượn gì? Nhà tôi không.....

- Không.... Em sang chơi ấy mà ... Hàng xóm...

Con mẹ lân la nói chuyện. Nó nhìn hai thằng con tôi và khen:

- Các cháu nhà anh chị trẻ.. mà đã to thế!

Rồi lại quay ra khen tôi:

- Anh ấy khỏe quá chị nhỉ... hơ hơ.

Cười hơ hơ xong, nó bỏ về nhà... Hàng xóm sang xin và sang vay, tôi biết tổng, chẳng vay mượn gì đâu, mà chỉ muốn thả câu vay anh chồng, hay mấy đứa trẻ con đang lớn nhà tôi. Khi hàng xóm về hẳn rồi, tôi nghĩ, vợ mình điên lắm đây, liền tìm tìm trêu:

- Vay gì không vay, nhà người ta khối thứ....

- Vay ông chứ gì. Ai chẳng biết tổng bụng ông. Xoen xoét chê xấu, mà cứ về đến nhà, là tốt ngay lên gác,nhòm!

Tối đó tôi được bữa tung bừng. Vợ nhất quyết:

- Bán, chuyển nhà!

Thế là nhà tôi phải chuyển. Bán mãi mới xong – ai thích mua gì nhà gần hàng bóp. Nhớ lại lúc chọn tìm mua nhà, vợ dặn:

- Ông xem cho kỹ vào. Kéo lại vớ phải

Tội quá mắt:

- Cô bảo tôi đi hỏi, thì hỏi thế nào? Chẳng nhẽ đến đâu, cứ gõ cửa nhà người ta hỏi: nhà bà, (hay ông), có phải cửa hàng bóp không? Người ta không chửi vào mặt cho....!

Cô vợ tôi lộn nên vì tức, mồm vầu ra. Ở kia, đã không biết mình xấu, lại còn khoe thêm hàm răng vầu, càng xấu thêm. Chắc định nát chồng – ngáo ộp.

Cái nhà tôi mua diện tích bằng nửa căn nhà trước, tức còn 50 m2. Ngõ nhỏ hơn.... Nhưng được cái, trước là hàng xóm rất đàng hoàng, nhà này trưng hẳn biển trước cửa: Phòng nha khoa – tức là khám chữa răng.

Ông chủ nhà chỉ trông đã ra dáng bác sỹ. Trán hói, mũi to. Ừ, mũi ông này không sửa, không đắp, mà mũi to và thật, mũi sư tử. Phòng khám chữa đông khách, toàn người đến vật răng, vớ trông răng thôi. Ngoài nhỏ, trông răng, nhà này kiêm thêm: mua và bán răng nữa - răng giả, răng thật. Thấy bảo mua cả răng người thật.

Tưởng ở gần nhà ông bác sỹ thì học được nhiều điều, vì người ta là trí thức răng, nhưng sau vài tuần, âm ỹ quá! Ôn hơn cả cửa hàng con mẹ nơi tôi ở trước. Đánh chửi, cãi cọ với khách luôn.

Có bữa ông ta lơ đễnh thế nào đấy, nhờ tiết hai hàm răng của một ông khách, nhờ không còn cái nào. Ông khách kia còn đang đau đớn, lúc soi gương, thấy răng mình mất tiết, tức điên lên, xông vào thui nhau với ông bác sỹ.

Đánh nhau trong nhà chưa chán, họ lôi nhau ra ngoài sân đánh đuổi nhau tiếp. Bác sỹ răng kia, trí thức mà khỏe ra phết, dùng kim nhổ răng táng cho tay khách một nhát trúng trán, tóe máu. Khổ không, răng thì bị nhổ tiết, đầy một mồm máu, lại thêm cái trán bị nhát kim bổ nữa, máu me toé toét. Cuối cùng họ phải ra phường giải quyết. Khi ông bác sỹ trình hợp đồng bán răng, có chữ ký hẳn hoi, ông khách kia ớ ra. Độ chữ kí, trình chứng minh, tóe ra ông bác sỹ nhảm, ông nhổ nhảm khách hàng. Hợp đồng bán cả hai hàm là của khách khác, không phải ông này. Vị bác sỹ răng mất đúng một trăm triệu đền khách.

Ông bác sỹ chả thiệt đâu. Đám răng nhổ nhảm kia, ông bán, ông trồng, ít cũng kiếm đôi, ba trăm triệu. Tính mà xem, mỗi cái 10 triệu, mà người ta, người thì có 28 cái, người thì 32 cái, tính ra ngay vài ba trăm triệu. Chưa kể, mỗi cái ông còn tách đôi, từ một ông tách thành hai răng – thành răng chuột, trông nhỏ và đẹp.

Ông này nhiều mẹo làm ăn lắm. Như cái việc trà trộn răng giả vào răng thật... mà trông. Có cô khách hàng đang yên đang lành, nghe ông ta tham vấn, nhờ tiết hàm răng thật của mình đi, trông răng giả vào. Hàm răng mới trắng bong, đều tăm tắp. Được một tuần, hàm răng chuột ngả ra màu sần. Hóa ra răng này chỉ bọc tý men ngoài, mỏng quẹt, trong toàn sần nung non. Hôm ấy, chủ - khách cũng chửi nhau to. Cô kia gào lên, chửi văng cả hai hàm ra... đất.

Cái mẹo làm ăn của ông bác sỹ này, thì lắm lắm. Nhờ răng, phải dùng thuốc tê, ông ta cũng mua thuốc tê, nhưng là thuốc tê gia súc. Thuốc vậy, dù có tiêm cả sơ ranh, chỉ hơi tê tê thôi. Khách hàng khi bị trói buộc rồi, dù đau cũng mất rầy, mất thoát..., chỉ còn cách kêu la. Thế nên phòng nha khoa của ông bác sỹ suốt ngày rền rĩ tiếng gào khóc.

Gần hàng xóm kiểu này ... mệt. Ban ngày thì khách nhờ răng kêu la, hay ông bác sỹ đánh chửi, cãi nhau...; ban đêm thì ồn ào tiếng cưa kéo ông tách răng.

Gần mực thì đen. Vì ngay trước nhà ông hàng răng, nên con cái tôi học luôn được môn nhờ răng. May quá, hôm ấy tôi lại về làm sớm. Vào nhà, thấy thằng em bị trói ghì trên ghế, còn thằng anh kìm kéo lắm lắm trong tay, bên cạnh là đồng bông băng và lọ cồn I ốt. Tôi tá hỏa. Hỏi ra mới biết, chúng đang định thực hành nhờ răng cho nhau. Chúng bảo, nghề nhờ răng kiếm ra tiền, mới học lõm được hàng xóm. Anh em đang định thực hành y tế. Thằng con trai lớn chưa ráo máu đầu của tôi còn lý sự dạy dỗ: Nghề nhờ răng, kiếm tiền dễ, mà chả phải học hành. Làm hàng giả công khai. Con tính, sau kinh doanh răng giả, con sẽ làm mắt giả, mũi giả, tai giả, lưỡi giả,... Làm giả tuốt.

Trao ơi! Con tôi học được nhiều thế này cơ. Chết bỏ cụ tôi không cơ chứ.

Thế chưa phải là tất cả nỗi khổ và tức, tôi còn tức lão nha khoa kia nỗi này. Lão ta cũng lân la sang nhà tôi. Không phải sang mượn mỗ như con mẹ hàng xóm trước đây, mà chỉ sang chơi và xem răng mọi người nhà tôi thôi. Tôi bắt đầu tức từ hôm lão sang và chê răng vợ tôi nhỏ, đen,... và cả vầu nữa. Tức quá, tôi bảo, bảo thẳng vào mặt lão:

- Đẹp xấu gì thì mặc xác răng vợ tôi. Không phải thứ gì anh cũng gạ nhờ cả đâu. Ngay tối ấy tôi quyết với vợ, bán, chuyển nhà.

Qua hai lần hàng xóm, tôi rút ra kinh nghiệm quá nhiều, nên lần xem mua nhà này, tôi chín chu khâu xem xét lảng giềng, phải tìm hiểu, nghiên cứu kỹ đến cả tháng.

Thấy tôi lờn vờn lượn, dân xóm quanh đó nghi ngờ: trộm hay là Việt gian phản động. Có người báo công an, mấy anh công an xô xuống kiểm tra giấy tờ. Tôi trình bày mãi là mình đi xem nhà, xem ở đây có cửa hàng bóp và anh hàng răng giả để tránh. Cậu công an trẻ nghe thấy vậy, chỉnh ngay cho tôi một trận. Cậu ta bảo: Ở đây là xóm văn hóa, phường văn hóa, quận văn hóa,... lấy đâu ra bóp với hàng giả. Tôi bị chỉnh lâu, tức quá, định cãi lộn với tay công an một trận, nhưng chợt nghĩ, mình đang tìm chỗ tử tế sống, ai lại đem vô văn hóa ra ứng xử, đành nín nhịn, tiếp nhận bài chỉnh huấn. Cuối cùng, để có cử chỉ văn hóa, tôi rút tờ 20 nghìn, dúi vào tay cậu ta, cậu này im thin thít cầm, trước đó ngó trước nhìn sau, chắc sợ người ta chê không văn hóa.

Căn nhà tôi mua trong khu phố có văn hóa, văn hóa trương biển lên hắc hoi. Nhà nào cũng treo, đi suốt ngõ, không có cái biển nào đề vô văn hóa cả.

Đúng là khu này có văn hóa, nên không ồn ào cãi cộ nhau, không trai gái đi bõm, không mua bán hàng giả ... tức là ba không. Nhà tôi mua được, rất ưng ý. Vợ tôi đến xem, gật gật đầu ngay. Thị vợ chỉ than thở, nó nhỏ hơn nhà mình ngày xưa anh nhỉ. Tôi nhìn vợ đấy:

- Ủ... thì tại ai?

Suýt vợ chồng tôi lại cãi nhau. Lần này thì cô ta không vầu mồm lên, vì biết ông bác sỹ nha khoa nhắc rồi, mở mồm ra, người ta nhổ hai hàm, thì hết cả vầu. Ở khu dân cư văn hóa, tôi không tiện cãi nhau với vợ.

Nhà tôi mua gần ông Nhà báo và bà Tiến sỹ. Tiến sỹ ngành gì ấy, vì nghe bà ta phát âm từ la tinh, lại giọng mũi, nghe như ngành sin sít, đại ý là khoa học lắm.

Còn nghề báo, thì tất nhiên là việc viết báo, hay đọc ông ổng những điều tốt đẹp lên cho xã hội cùng học tập. Ông chồng nhà báo có cái mũi hơi đặc biệt, đồ mọng, đồ như bôi son. Quái lạ, sao tôi khòe đi nhòm mồm mũi người ta thế. Bảo đi mua chó thì mới cần mũi thính, chứ đằng này, hàng xóm, cần đếch gì phải xem hàng xóm mũi thính, hay không thính. Nằm đọc, ngang, mũi nào chẳng chinh inh ra mặt. Thôi, tìm hiểu láng giềng cũng vừa vừa thôi, cứ biết vợ là tiến sỹ ngành sin sít, còn chồng là báo.

Cô vợ nhà này già rồi, mà mặc váy rõ hay, vừa ngắn, mỏng, lại thêu hoa ở phía hông và phía trước. Công nhận cặp đùi già mà còn trắng ra phết. Trắng quá đi mất thôi. Tôi mới nhìn trộm một cái, đã lóa mắt. Nhà hàng xóm to lắm, bốn tầng, rộng cỡ 1 sào. Ngó qua cổng, thấy vườn hoa trồng nhiều hoa thơm cỏ lạ. Nhà này kín cổng cao tường. Rộng như vậy, những không hiểu sao, họ để thùng rác chình inh ngay trước cổng, lấn chiếm đất công thêm 40 cm².

Ở được hai tháng, song tôi ít gặp được vợ chồng họ. Thỉnh thoảng gặp nhau, hàng xóm chỉ gật gật chào. Công nhận người có học, lịch sự và tế nhị. Như ông chồng, có gặp, chỉ nhẹ chào, nhếch mép nửa miệng, chứ cũng không chào toang hoác ra. Còn bà vợ cũng chỉ cười mỉm và đầu gật gật, y như ông chồng chào. Thôi... họ nhà báo, nhà tiến sỹ phải xử sự thế, chả lẽ trách.

Một buổi tối, cả nhà tôi đang ăn cơm, thấy thằng lớn buông câu:

- Sắp bỏ nhau rồi.
 - Ai bỏ?
 - Nhà ấy đấy? Nhà báo và...
 - Linh tinh. Sao chúng mày biết.
 - Chúng con đọc, nên biết.
 - Chúng mày đọc gì, đọc báo á?
 - Đọc... đọc... thư chữ nhau.... của nhà họ.
 - Bọn này thần kinh à.
- Nghe bố con đối đáp, cô vợ của tôi vẫn chưa tham gia, đến lúc này mới tham dự:
- Đúng đấy. Bỏ nhau đấy...
 - Sao cô biết.
 - Thì ... em cũng đọc thư... chữ nhau của họ.

Nói tới đây cả ba mẹ con cùng cười. Ừ... tôi thấy mấy tuần nay nhà mình hơi khác. Mẹ con nó cứ nhăm nháy, rồi kín kín hờ hờ kéo nhau leo gác xếp, một lúc nghe rinh rích tiếng cười. Không hiểu ra sao cả. Tôi nghĩ: Chắc là bị ảnh hưởng bởi hai nhà hàng xóm ngày trước, nên bây giờ ra thế. Người ta gọi là xì - choét... Phải thông cảm cho chúng. Một thời gian là khỏi thôi. Chả cần dùng thuốc chữa, như bệnh hắc lao hay hủ lậu.

Nghe vợ khẳng định cũng đọc thư, tôi từ từ điều tra. Thì ra câu chuyện thế này: Một lần có tờ giấy từ thùng rác nhà hàng xóm cuốn bay theo gió,... bay tọt vào nhà tôi. Thằng con lớn nhặt lên, đọc. Trong ấy viết đủ thứ. Hình thức các bức thư đại ý như sau:

Ngày... tháng.....

Số....

Tôi báo cho anh (cô) biết nhé...và đến nội dung thư.

Cuối thư có chữ ký. Thí dụ thư của vợ, trên đề: Tiến sỹ... và chữ ký.

Còn thư của chồng: Nhà báo... và chữ ký

Cậu con trai tôi đọc, chuyển cho thằng em và sau đó đến mẹ. Công nhận khoản đưa và buồn đưa lên, thì đàn bà và trẻ con hợp quá. Từ khi phát hiện ra mục này, cứ hàng xóm ném rác ra thùng, 3 mẹ con nó ào ra

thuổng ngay, rồi về nhà chuyên tay ri rả đọc, bàn luận, rinh rich cười. Chúng còn đặt luôn là Thư chửi nhau....

Thảo nào, nhà này, mấy tuần nay rinh rich tiếng cười xì - choét.

Có học có khác, đến chửi nhau cũng chửi có văn hóa, không như đám hàng tôm hàng cá. Mâu thuẫn nặng nề vậy, mà tịnh không cãi cọ, hàng xóm không hay biết. Qua loạt thư chửi nhau, bọn trẻ và cô vợ tôi nắm được tình hình nhà hàng xóm như sau:

Bà vợ ngoại tình với cậu sếp trẻ. Chắc cậu phi công này lái máy bay Bô inh, rồi máy bay E bốt ...chán, nay xoay ra máy bay bà già lái cho dễ. Họ đan díu nhau dữ lắm, đến mức nửa cơ quan và cô vợ trẻ xinh tươi của sếp cũng biết.

Còn ông chồng nhà báo thích làm tiền, những đại ki bo, Gờ răng đê - Pháp gọi bằng kị. Ông ta cũng gái gú và lại ghen nữa. Chuyện dài dòng, xin trích đoạn một vài bức thư:

Thư của chồng gửi vợ:

Số: 15

Ngày 20 tháng 12 năm 200...

Tôi bảo vào cái mặt tiền sỹ nhà cô nhé. Cả cơ quan cô nó biết tông tong cô cặp bồ với thằng sếp cô rồi đấy! Đĩ già như cô mà đi cặp thằng trẻ ranh à? Đúng là cái luận án tiền sỹ đều của cô nghiên cứu đề tài động dục, nên nó ám vào cô thành...

Còn thư của vợ:

Số 16

Ngày 21, tháng 12 năm 200...

Tôi bảo vào cái mặt nhà báo ... của anh nhé. Cái nhà báo học giả, bằng thật ấy, chữ chả ra chữ, chỉ toàn chữ đâm thuê chém mướn. Con ... trẻ theo anh, nó chẳng mê anh đến thế đâu. Nó chỉ yêu túi tiền trần lột cơ sở của anh thôi. Mà tôi cũng báo vào mặt anh, tôi không thêm một cắc, một xu ở đám tiền bản thiêu ấy. Rồi có lúc anh phải vào tù. Trong ấy sướng lắm, chả có điều hòa, chả có ti vi, cũng chả có gái gú cho anh đủ đờn.

Thôi rồi, nhớ nhóp quá.

Sáng này tôi đi làm và gặp cả hai vợ chồng họ. Tôi cũng gật gật đầu chào y như họ và họ vẫn chào tôi văn hóa như mọi khi. Trong đầu tôi thoáng nghĩ... song sợ đi đường nghĩ ngợi, lại tai nạn. Thôi, để đến tối về nhà nghĩ.

Chiều đi làm về, thấy ngõ nhộn lên. Từ ông già, bà trẻ đều nháo nhác. Họ túm năm tụm ba xì xầm. Có gì vậy? Có việc đánh cướp hay hiếp dâm trong ngõ? Hóa ra là chiều này, cô tiền sỹ mặt sưng vù, tóc tai lộn ngược và bị cắt nham nhơ như nhà chị điên ở chợ, sau xe anh xe ôm xồng xộc chở về. Thấy bảo là bị xoi đòn ghen. Bị đòn ghen thế, còn may chán. Có người bị đánh ghen, xoi tới nửa bát a xít vào mặt.

Vừa vào nhà tôi đã thấy tiếng ồn ỉ cãi chửi nhau từ hàng xóm đổ sang. Họ không âm thầm chửi nhau qua thư như mọi bữa... Thôi rồi là tặc tữu. Người có văn hóa, người có học thức, chửi nhau cũng vô văn hóa ra phét, nhóp nháp.... Tôi nhìn, thấy vợ và lũ con tung tung tai lên, mắt sáng quắc, như đang chúng sắp đem nhau ra thực hành chửi và đánh ghen nhau.

Nhìn thấy vậy, tôi tá hỏa gào lên: Trời đất ơi, làng xóm ơi, phố phường ơi,...

Không, tôi phải bán nhà, bán ngay đêm nay, phải chuyển đi nơi khác ngay, dù là ở thuê.

Bán nhà ngay trong đêm, bán được không? Có phải thuyền chài đâu, bảo chán là ia một bãi, rồi chống thuyền đẩy đi nơi khác.

Tối khuya, tôi vẫn mở danh bạ, mở báo, đọc xem có nhà nào cho thuê, thì thuê luôn. Tính, nếu thuê được, thì chuyển ngay trong đêm. Tôi đọc đến 20 Cty cho thuê nhà và xem mục quảng cáo của 10 tờ báo, gọi điện thoại nóng máy. Cuối cùng, gần 12 h đêm, thì kiếm được một nơi. Cái nơi cho thuê này, là khu

chuyên cho sinh viên trọ. Nó ở làng Cót, dưới Cầu Giấy. Tôi biết nơi ấy, vì trước đây, khi thằng bạn tôi vụng trộm vợ, gái gú, bao một cô sinh viên, mấy bạn tôi theo nó đến đây.

Tôi hỏi chủ nhà, nghe giọng trả lời eo éo. Chả rõ đàn ông hay đàn bà, khéo một tay đực cái hí hí. Nó bầu (dùng từ kiểu này, như dân quê tôi, khéo vớ phải ông đồng hương): 1 triệu/tháng, 15 mét vuông, gồm phòng ngủ. Riêng sân, chỗ đất ỉ, thì sinh hoạt tập thể. Nghĩa là sân ấy, ai muốn hít thở khí giới chung, cứ hít; còn ỉ đất tập thể. Tiền nộp tươi, sáu tháng trước.

6 triệu, tôi bàn ngay với vợ. Vừa nghe, cô vợ vầu của tôi rít lên:

- Có bằng đi giết người thuê.

Cô ta còn nghiêng răng kèn kẹt. Tôi sợ quá, chỉ sợ thị cầm dao đi giết chủ nhà cho thuê kia, đâm thành án mạng, lâm vào cảnh tù tội. Tự dưng tôi thành kẻ đi nuôi vợ tù, tôi vội xuống giọng:

- Thôi... tôi xin bà, xin lạy cả nhà bà...

Lạy mãi, xin mãi, vợ mới không đi giết người nữa. Tôi ngọt nhạt:

- Để anh nghĩ cách kiếm tiền và kiếm ở đâu nhá.

Sau khi gàn được vợ xong, tôi trải chiếu xuống đất nằm. Đã bảo, nhà tôi rộng 15 mét vuông, vợ ngủ trên giường, còn tôi ngủ dưới đất. Hai thằng con giai mới lớn ngủ trên gác xép. Hai thằng này mới lớn, nhiều đêm hay mơ, mơ rồi chúng làm gì ấy, cứ cọt ca cọt kẹt. Hai đứa già chúng tôi nhiều đêm không ngủ được, phải thét lên:

- Chúng mày để cho thằng bố, con mẹ chúng mày ngủ chứ. Động dục gì ngay trên đầu bố mẹ chúng mày? Tôi nằm trăn trở, vất tay lên trán nghĩ. Càng nghĩ, càng thấy nhục. Làm thằng đàn ông, mà không lo nổi cho vợ con chỗ nằm ngồi, không lo được cho hai thằng con chỗ động dục, nhục, nhục quá! Càng nghĩ càng thấy nhục; rồi chuyển sang tức. Nghĩ quá, nó lóe ra ý khôn. 6 triệu là đêch gì. Được rồi, đêm nay ông sẽ đi ăn trộm. 6 triệu, chứ mười triệu, ông cũng ăn trộm tốt.

Ngay khi nghĩ ra, tôi nhồm dậy. Cô vợ của tôi hình như cũng thao thức. Cô ta vón ngủ khòe lắm. Mới xem được nửa buổi thời sự ti vi, nhìn sang, đã thấy thị gật gù ngủ ngời đến rón, dãi dớt chảy thè lè ra miệng. Thế mà hôm nay, tôi mới nhồm nưng nưng lên, đã thấy cô nàng nhồm dựng dậy, trong mắt vọng ra:

- Ông nghĩ được cách kiếm rồi ư?

- Được rồi.

- Cách gì?

- Ăn trộm. Mười triệu...

Bất chấp là kiểu gì, chỉ nghe thấy tiền, vợ tôi mắt sáng lên, dù lúc đó điện tắt, tôi vẫn thấy quắc sáng. Cô ta lục ngay ra cái bao tải và con dao, bảo:

- Đi ăn trộm thì phải có vũ khí phòng thân. Đứa nào chống, ông cứ đâm, đâm cho bỏ bố chúng nó đi.

Ồi giờ ơi, toàn giọng chợ búa. Ngày trước có thể này đâu, nhẹ nhàng, mơ mộng... lắm, dân tổng hợp văn mà. Tại sao nay đổ đốn ra thế này. Hay lấy phải thằng chồng nghèo, hay vì chuyển nhà nhiều, hay vì hàng xóm, hay vì... nên ra thế? Khi vợ đưa con dao, tôi quắc mắt:

- Ăn trộm, chứ có phải đi đánh ghen đâu mà dùng dao. Muốn dùng dao, thì sang đánh ghen ở nhà ... ấy đây. Để yên cho ông đi ăn trộm.

Thị không phải tay vừa, chồng mới nói vậy, đã dựng lên. Trời đất ơi, chuẩn bị đi ăn trộm, mà ầm lên, thì hàng xóm biết ráo, còn trộm cướp được sao nữa. Tôi đành nín thinh. Cầm cái bao tải và chiều vợ, cầm thêm con dao, tôi âm thầm bước ra khỏi cửa. Tôi tự hứa với mình, đêm nay phải ăn trộm lấy kỳ được sáu triệu. Sáu triệu thuê cho vợ con căn phòng để chúng sống yên thân.

Bước ra đường rồi, tôi mới nghĩ, ăn trộm bằng kiểu nào đây. Cũng đi học, học phổ thông 10 năm, học tiếp 5 năm đại học, mà nay đến đi ăn trộm, cũng chẳng có tí kiến thức nào. Hóa ra, bao năm học trong trường, họ toàn dạy linh tinh. Cái cần thì không có, cái có thì không cần. Toàn lý thuyết suông và hão.

Tỷ như: Dạy yêu, thì dạy yêu đủ thứ, sao không dạy yêu bố, yêu mẹ, rồi đến anh em họ, rồi dần dà hàng xóm, láng giềng, chứ dạy yêu ráo, đâm ra chẳng yêu ai cả.

Hay tỷ như: Học nghề y, hay nghề nhạc, thì phải học dài lâu, học năm, bảy năm, chứ nghề khác, học gì dai thể. Cái gì cũng dạy: mục đích, ý nghĩa,... Lấy ví dụ như, dạy về tiểu tiện chẳng hạn, cần gì mục đích, ý nghĩa,... Cứ dạy rằng, đi phải chọn nơi kín đáo, đừng phơi ra cho thiên hạ coi; rồi xây nhiều nhà tiểu vào, nhất là ở phố, để không có cảnh đái đường, đái chợ... Hay dạy nghề báo chẳng hạn. Các thầy dạy, phải có dăm, ba bài đăng báo, mới được dạy. Chứ toàn thầy nói suông, dạy cái gì?

Tôi cứ lằm ngằm vừa đi vừa nghĩ trên con đường đi ăn trộm của mình. Ô kia, tôi nhìn thấy tòa nhà rõ to, rõ đẹp, nó cao đến 5 tầng. Nhà này chắc giàu lắm. Biển ở cửa (lại biển) Thạc sỹ, thành viên, lắm chức

quá. Cỡ lương phải bảy, tám phẩy. Lương cao vậy, tính ra, giỏi mỗi tháng được 15 triệu. Sao nhà to thế? Đích thị một thằng ăn cướp rồi. Thế thì mình phải vào ăn trộm nhà này, cho công bằng xã hội. Tôi trèo tường, leo vào sân nhà nó. Công nhận vườn đẹp thật. Ăn cướp, mà có đầu óc mỹ thuật ra phết. Tôi bò trườn đến cửa. Nhà này đèn đuốc tối om. Chắc là tiết kiệm điện. Giàu mà kệt. Đúng là bọn giàu, lắm tiền, toàn quân keo, vắt củ chày ra nước. Ít ra nó cũng để ngọn đèn mờ mờ cho bố nó biết thứ gì mà ăn trộm chứ.

À, vẫn phòng có đèn. Tôi mò đến, lờ mờ thấy ánh sáng hắt qua cửa sổ. Nhìn vào, giời ơi, sao số tôi may thế, có trời phật phù hộ, một cái túi to treo ngay cửa sổ, mà cửa lại mở. Chợt tôi thoáng nghe tiếng người râm rì. Đã định đưa tay nâng cái túi, vội rút lại và ngồi thụp xuống. Tiếng người:

- Yêu quá, yêu quá... Con mèo nhỏ của anh!

- Yêu... yêu... Không tin được cái mồm... Hôm trước cũng leo lẻo với bà vợ già vậy. Thử nó ở nhà xem, có dám mở mồm thế không?

- Thì cũng phải giả thế chứ. Yên tâm, con mẹ này sắp chết rồi. Nó giờ suốt ngày đi chùa. Nó còn về quê mua đất xây mả cho nó. Cái mả xây 1 tỷ. Hôm nay nó đang đi công đức...

À, hóa ra hôm nay bà vợ già đi vắng, chồng đưa gái về nhà hú hí.

Tôi lại nghe:

- Thì bà ta phải công đức, cầu khẩn cho anh bớt tội...

- Chỉ được cái gỡ... Kia... chiều anh đi cung... Kia đi kia... Chiều anh, anh tặng...

- Tặng,... tặng gì...

- Con... mợ...

- Nhớ... nhớ cái mồm nhé! Yêu ... yêu quá mất thôi...

Ừ hừ hừ... Cái của nợ này. Tôi đợi mãi mà chúng vẫn không hết yêu nhau. Yêu dai quá, cứ hừ hừ từ từ con... như chó. Chúng mày không xong việc, đi ngủ đi cho ông hành sự, tôi sốt ruột nghĩ bụng và luôn khua tay, khua chân đuổi muỗi. Cái bọn muỗi khôn nạn, cũng cơ hội, xúm vào gác cửa cho nhà giàu. Rồi tôi chợt nghĩ, mũi thằng cha này nó như thế nào nhỉ? Tại sao lúc này tôi nghĩ đến mũi của người ta, cái thằng tôi vào nhà người ta ăn trộm, còn nghĩ mũi gia chủ? Thật quái lạ? Đứng rình lâu, tôi đâm ra nghĩ tiếp, thoáng nhớ đến câu chuyện: Tay ai tay ai, tý nữa phá ra cười. Đi ăn trộm lại còn cười, hay nhỉ?

Rồi hai đứa kia cũng yêu xong, không thấy rên xiết hừ hừ nữa. Kia, tiếng thờ đều đều... Chúng nó ngủ rồi. Tôi nhẹ nhàng đưa tay nâng cái túi, nhẹ nhàng trèo qua tường. Có mấy anh dân phòng, công an lạo đạo gác đêm, bàn tán ké cháy túi... tôi nhẹ nhàng lần vào gốc cây, ẩn. Chắc mấy tay này vừa từ bắt gác nào đó, sau một châu bạc cháy túi, chẳng còn nhìn thấy ai. Kia, một đứa bước về phía tôi. Chết bỏ mẹ, mình bị bắt tươi mát. Tôi nín thở, nằm ép xuống.

Tò ...tò tò. Nước ướm ẩm rười lên đầu tôi. Thằng này đi tè. Nước đái khai nồng. Mẹ bố nhà mày, ông mà không ăn trộm, ông xông ra, bóp cho một bóp, thì mày tọt lên tận cổ. Chờ thằng tè bậy lên đầu mình xong, để nó đi một quãng, tôi mới nhòm lên, chửi thảm một chập cho tỏ tiên, con cháu nó chết một thể. Ông mà không đi ăn trộm, ông sẽ làm toáng lên cho cả làng, cả phố biết.

Về tới nhà, vừa gõ khẽ cửa, cô vợ tôi đã xô ra, đưa tay giằng lấy cái túi - đồ ăn trộm. Đúng là giống đàn bà, tham thật. Thị ta lừa ngay tay vào túi và bày ngay đồ ăn trộm ra sàn nhà...

Ồi... khi đồ trộm cắp bày ra trước mắt, có biết là những gì không?

Một bó bao ca pốt, bốn cái hàm răng giả, một cái bằng tiền sỹ tinh dục và cái bằng nhà báo thật- học giả.

Những thứ khôn nạn này, tôi bán cho ai bây giờ?

Trong cái tình thế trời cao đất thấp của mấy đồ ăn trộm ấy, tôi hét lên trách trời. Tiếng hét lạnh lạnh vang xa, vang ra sân, vang ra ngõ, vang ra khắp ngõ. Đúng lúc ấy anh cảnh sát khu vực có việc gì đó, đi qua đây sớm, nghe tiếng hét giật mình. Anh công an nhanh chóng tiếp cận mục tiêu. Hé cửa nhìn, thấy trên nền nhà 4 hàm răng người, một bó bao ca pốt, Ôi, dấu hiệu quá rõ. Cách cửa bị đẩy tung, anh ta nhảy phắt vào, miệng hô to:

- Đứng im!

Bất ngờ nghe tiếng quát, vợ chồng tôi lúc đó đang ngồi trên nền nhà, giật mình, bỏ ngựa ngã, tay chân bốn vó chổng lên trời.

Cùng vì tiếng hô to, ông trưởng ngô lúc đó đi tập thể dục sáng, thấy vậy, vội vàng xô thẳng vào nhà tôi. Nhìn vợ chồng tôi đang chổng vó, còn anh công an mặt sát khí đằng đằng, đứng thế tấn, hai tay thẳng đơ, chĩa về phía chúng tôi, lại nhìn thấy 4 hàm răng,... mặt ông tái kịt, miệng lắp bắp:

- Quân...

Và ông trưởng ngô đứng như trời trồng. Không biết ông ta sẽ đứng đến bao giờ, nếu không có anh công an giục, đi gọi viện binh. Trong lúc ông trưởng ngô đi gọi viện quân, anh công an vẫn nguyên tư thế cũ và vợ chồng tôi cũng vậy.

Một thoáng, mấy đồng chí công an phùng rầm rập kéo tới, còn cả súng ống lăm lăm. Chỉ đến khi có đồng đội tiếp sức, anh công an mới chuyển đổi tư thế và hô:

- Đứng dậy,.....!

Vợ chồng tôi rút tay vào còng khóa số tám. Đám tang chứng được anh công an cẩn thận nhón vào túi ni lông, nhón bằng đôi đũa kiếm được ở cái chạn góc nhà. Đây là nghiệp vụ vân tay..... Biên bản lập ngay, người làm chứng là ông trưởng ngô và mấy hàng xóm thấy việc kíp tràn sang. Không hiểu ai báo, mà ông nhà báo cũng kíp thời có mặt tác nghiệp, máy ảnh chớp loe loe, bút sổ ghi tới tấp. Ngoài các tang vật trên, khám khẩn cấp, còn thu được trên gác xếp một tá những kim nhỏ răng, dao mổ mổ, một bó tương tranh và ảnh đàn ông, đàn bà cời trườn, một bó thư chửi nhau,...

Trước khi ký biên bản, tôi rút ra tờ 100 nghìn, định lót tay đồng chí công an, liền bị từ chối thẳng thừng, còn bị tịch thu làm tang chứng và ghi vào biên bản thêm tội hối lộ.

Vợ chồng tôi bị dong đi trong sự tủa tủa chỉ trò, bàn tán của láng giềng, đi trong sự ê chề, vợ chồng một kẻ ăn trộm. Tôi thoáng nghe tiếng dân xóm xì xào... Quân... quân giết người. Ở kia ... sao lại giết người? Tôi có giết người đâu... Tôi chỉ ... chỉ trót ăn trộm thôi. Vừa định lên tiếng thanh minh, anh công an đi bên cạnh cắt ngang, yên lặng, cầm phát ngôn...

Thế là tôi bị tạm giam.

Trong tù tôi có thời gian ngẫm nghĩ và quan sát. Sao tôi lại đại đột thế. Vợ con nó ở chặt, sống khổ, nhiệm học sự xấu gì, thì mặc xác chúng, sao lại đi ăn trộm. Đói cho sạch, rách cho thơm, chằm ngôn ấy người xưa dạy mãi rồi, sao không ngẫm? Nghĩ mãi... chán, tôi xoay ra quan sát phòng giam. Rồi chợt nghĩ, các cụ nhà ta nhiều khi nói cũng chẳng đúng. Một ngày ở tù bằng ngàn ngày bên ngoài tự do. Làm gì đến tận ấy. Đúng là trong tù vợ chồng tôi không được ngủ chung; đúng là trong tù không có điều hòa nhiệt độ, không có quạt máy. Nhưng những điều như lâu nay người ta đồn thổi: rệp, chần kiến, chần gián, đầu gấu chào mào mở đầu chảy máu mũi, làm gì có. Trong này sạch lắm, sạch như lau như ly, còn cơm nước á? Thịnh soạn, có cả trứng, đậu, thịt, giò, chả, chuối, một bó tằm, chai la vi, à quên, khăn chùi mồm trắng toát, không phải giấy mất vệ sinh dùng ở mấy quán cơm bình dân.

Suất cơm tù, tôi chỉ xơi hết một phần ba. Thừa... chắc lại đổ cho lợn. Ai ăn cơm tù thừa. Tôi nghĩ bụng, lãng phí quá,...trong tù cũng lãng phí. Những kẻ có tội, việc gì phải cung phụng kỹ thế. Cứ hành... hành cho rõ khổ, mà chưa cái thói phạm pháp, phạm tội đi. Còn tôi, đúng là có tội đấy, nhưng chỉ tội ăn trộm đám của nợ kia, giới là đến dăm hôm tạm giam. Nghĩ vậy, tôi thấy tâm hồn thanh thoi, liền gác chân lên làm một giấc. Tôi ngủ đến tận khi ánh nắng vàng mùa thu rọi chiếu qua song cửa sổ, mới tỉnh giấc. Bị đánh thức bởi tiếng rao ới ới của thằng cu bán báo dạo:

- Báo, báo đi, báo của nhà báo...

Tôi nghe, tác giả là ông nhà báo hàng xóm.

- Mua nhanh, không hết. Vừa bắt một nghi phạm. Tang vật gồm có 4 bộ răng người, một bó ca pốt,... Theo nguồn tin ban đầu, đây có thể là một vụ giết người dã man....

Trời ơi, thằng bán báo dạo kia, sao mà đổ tội cho ông. Tôi choáng váng, đúng là báo viết về mình rồi, đích thực mình rồi... Tôi từ thẳng ăn trộm thành kẻ giết người. Trời ơi, sao số tôi khốn khổ đến thế này, vợ phải bốn cái hàm răng người....

Tôi nằm lịm ra đất đến 15 phút, thì thoảng nghe có tiếng gọi nhỏ:

- Này... này chú ơi. Chú đọc bài báo viết về chú đi. 1 triệu, cháu sẽ về bảo con chú trả. Đọc ... đọc đi.

Tôi không hiểu ra làm sao? Sau này tôi mới rõ, tại sao thằng bán báo dạo kia vào được đây, vào bán cho tôi tờ báo giá 1 triệu?

Trong nhà tạm giam, tôi đọc bài báo viết về tôi. Được đăng báo, ai chẳng thích! Nhưng với tôi, được đăng chả bổ thích, đăng nhục, đăng nhả thì khoái gì. Càng đọc bài báo viết về mình, tôi càng sợ, càng kinh. Tôi không thể đọc hết loạt bài, chỉ đọc lôm bôm và nghi tội của tôi đại để như sau:

- Giết người (bằng chứng 4 hàm răng người, một tá kim nhổ răng và dao mổ mổm).
- Buôn bán bằng cấp (2 cái bằng).
- Chứa chấp tranh ảnh kích dục, đồi trụy (một bó tranh ảnh khỏa thân, chắc do hai ông còn tôi rước về).
- Kinh doanh mại dâm (chứa một bó bao cao su).
- Hối lộ người đang thi hành công vụ.
- Cư trú bất hợp pháp (Tôi chưa chuyển hộ khẩu đến nơi nhà mới, vì căn nhà này chưa có sổ đỏ).
- Tôi gây mất vệ sinh môi trường (Ông trưởng ngõ cung cấp, lũ vợ con tôi thường xuyên lục lọi thùng rác nhà hàng xóm, làm rác vung vãi ra ngõ).
- Khinh người, sống không hòa đồng với lối ngõ (Vì tôi học mót kiểu chào văn hóa của vợ chồng ông nhà báo và bà tiền sỹ gia).
- Tội ăn trộm - cướp 5 tỷ đồng.

Nghĩa là nhiều, nhiều nghi tội lắm, đến mười mấy cái tội cơ. Chỉ riêng tội giết người (có khả năng giết mấy mạng, vì bốn hàm răng), tội nặng lắm – bốn án tử hình cũng không hết. Chia ra cho vợ chồng, mỗi người lĩnh một cái, còn thừa hai cái (Hai thằng con tuổi vị thành niên, chắc chưa phải lĩnh).

Tôi ngạc nhiên nhất là nghi tội ăn cướp - trộm 5 tỷ đồng. Chiếc túi bé bằng lỗ mũi, chứa sao được lắm thế? Mà có chứa được, thì sức tôi vác sao được 5 tỷ đồng tiền mặt lọ mọ đi trong đêm.

Sao đứa nào điều ngoa thế, vu cho tôi cái tội ấy.

Rồi tôi nghĩ, tôi ức, tôi căm đứa tố gian, tố điều kia. Vì ức quá, nên sau này tôi cố công điều tra, mới vỡ lẽ và tìm ra kẻ tố điều kia, và cũng phát hiện ra những người "giúp" tôi, rồi hiểu sao một tờ báo giá tới 1 triệu.

Ấy là con bé “cung”, nhân ngãi nhân gừng của lão nhà cao, cửa rộng, nhân vợ già đi vắng, rước gái về ngủ. Con bé này là con bóp chính cống. Không hiểu nó kiếm đâu ra mác "người mẫu đẹp". Công nhận nó đẹp thật, mặt đẹp, bụng đẹp, mông đẹp, gì gì gì cái gì cũng đẹp. Hành nghề người mẫu đẹp chỉ làm "mác" thôi, nguồn thu nhập chính là cặp bồ cặp với các anh, ông, cụ, kị lắm tiền. Già cũng cặp, trẻ cũng cặp, miễn là giàu tiền, giàu nhà. Lúc rồi, không ai cặp, thì đi làm tình công nhật - mùa vụ. Công nhật ngày, công nhật bữa, công nhận người..., trẻ, già công nhật tốt. Ngay sau khi đọc bài báo viết về vụ trộm cắp của tôi, con ấy thấy đây là cơ hội vàng, liền viết đơn tố cáo, rằng trong cái túi mất trộm của nó, chứa đến 5 tỷ.

Con này rất cáo, nó tính rồi:

Nếu phải khai báo nguồn gốc số tiền trên, thì quá dễ. Cái nghề của nó, tiền ức triệu kiếm dễ như trở bàn tay.

Thế còn bốn hàm răng giả, nó giải trình thế nào? Nó bảo ông già cặp nó, gửi giữ hộ.

Có lý.

Thế còn cái bằng báo?

Do ông nhà báo hôm trước đi hú hí với nó, không có tiền, cầm tạm.

Lại có lý nữa.

Còn cái bằng tiền sỹ?

Bà tiền sỹ bị đánh ghen, chạy vãi tám bằng ra đường chân, thằng con trai đi đánh ghen cùng mẹ túm được.

Thằng này lòi đời, biết là tiền đấy, nên giữ lại. Một lần nó đến cửa hàng con bóp này, vì hết tiền, nó cầm.

Rất có lý nữa.

Thế thì nó sợ gì không tố, kiếm lấy dăm tỷ.

Buổi sáng ngày thứ tư trong căn phòng tạm giam – mấy hôm nay tôi coi nó là nhà của mình rồi. Tôi ngủ dậy, không thấy thằng cu bán báo dạo. Mới có ba hôm, tòa báo ông nhà báo hàng xóm làm việc, kịp phát hành 3 số liên tục (vì tin giật gân, bạn đọc gần xa nô nức xem, nên lượng phát hành tăng vùn vụt).

Sao hôm nay không có rao báo giết người nhỉ?

Tôi nghĩ ngợi, chờ đợi và sốt ruột. Khéo họ sắp mang mình ra tử hình?

Nhưng tử hình thì cũng phải xử, rồi luật sư bào chữa,... lắm thứ lắm. Và nếu tử hình, thì mình phải được bữa cơm để vương – bữa ăn ân huệ cuối cùng của tử tù. Tôi đã ăn đâu. Có ai mang bữa cơm ân huệ cho tôi đâu?

Lặng xẽng tiếng xích, lách cách tiếng khóa. Tôi tái người đi, khéo họ đến lôi tôi ra tử hình đây? Tôi rúm người lại, co người lại, thu mình cho nhỏ như con kiến. Mong họ vào, không nhìn thấy.

Cửa mở, đồng chí công an hồ hởi bước vào. Ở kia, sao đồng ấy thân ái thế. Nụ cười rạng rỡ trên môi. Tôi không tin vào mắt mình:

Tôi được tự do, vợ chồng tôi được tự do!

Trời cao đất dày ơi, vợ chồng tôi được tự do!

4 cái hàm răng kia, sau khi kiểm tra ở các loại máy móc hiện đại, công nghệ cao siêu, xác định rằng, nó là sành sứ, sản xuất ở làng gốm sứ Thất Tràng - toàn răng gốm sứ.

Lão già rước gái vào nhà kia, sau khi biết chuyện tố cáo của người tình chốc lát, phân tích cho nó, 5 tỷ chứa sao hết trong cái túi ấy. con bóp mới ở ra. Lão lại hứa sẽ tặng nó hũ con mẹt. Thế nên nó làm đơn bãi nại và nhận rằng:

- Bốn hàm răng, mấy cái bao ca pốt, nó nhờ tôi giữ hộ thôi.

Vâng: Bốn bộ răng giả kia mà lộ ra, bà vợ ông già mất hết biết, ông ta toi là cái chắc.

Hai cái bằng, ông nhà báo sau mới hay là của nhà mình, đâm lo. Bằng ấy không phải là giả, mà là kiến thức giả thôi và cái vụ đánh ghen bà tiền sỹ nữa, luận án đâm dục, lại còn đám thư chửi nhau nữa.... Thế là ông ta cũng làm giấy xác nhận, nhờ tôi giữ hộ.

Vậy là chủ nhân ông của các loại tang vật nghi phạm kia, xúm vào xác nhận - nhờ tôi giữ hộ.

Tôi thoát tội giết người và trộm - cắp.

Ra “tù” vợ chồng tôi sướng phát điên, cười như nghé. Công nhận, răng vỡ mà cười, trông vợ tôi vẫn xinh, xinh ra phết, cô ta trông cứ tơn tơn.

Vợ chồng tôi về đến nhà, ông trưởng xóm ập sang. Chao ôi, ông ta khóc, khóc sầm sùi đến 15 phút, chia sẻ với vợ chồng tôi. Khóc xong, ông tâm sự:

- Anh.. chị ạ... khổ quá. Cái khổ bị giam oan của anh chị còn đỡ, ngộ văn hóa chúng ta còn khổ hơn. Trót nghi oan rồi, tai tiếng không gột hết đâu. Thật tình khuyên anh chị, bán nhà, chuyển nhà đi... /.